

Arrest

nr. 299 445 van 2 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 17 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat B. DHONDT en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 september 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 9 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaarde een Afghaanse moslim van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op 3 februari 2007 in Behsut (Nangarhar, Afghanistan). Daar groeide je samen met je ouders, drie broers en drie zussen op. Je ging naar school en daarnaast bezocht je ook de moskee. Je ging nooit naar de madrassa. Je vader was malik van het dorp en werd daarna regionale vertegenwoordiger van het district. Jouw broer Sh(...) werkte als soldaat voor het Afghaans leger. Jouw oom werkte voor de arbaki.

Ergens in 2020 werd er op een dag een dreigbrief bij jullie thuis achtergelaten door de Taliban. Er werd aangegeven dat je familie niet meer voor de overheid mocht werken. Jouw familie nam deze brief niet serieus en het leven ging verder. Ongeveer een half jaar later werd jouw oom vermoord op weg naar huis. Enkele dagen later ontvingen jullie weer een dreigbrief. Er werd opnieuw aangemaand het werk voor de Afghaanse overheid neer te leggen. Daarnaast werd de hele familie bedreigd met de dood. Hierop besliste jouw vader dat jullie – de zonen - het land dienden te verlaten. Eerst vertrokken jouw broers K(...) en A(...). Je hebt momenteel geen enkel idee waar zij zich bevinden. Je vader besloot dat het ook voor jou te onveilig werd en enkele dagen later verlieten ook jij en je neef A(...), Z(...)(OV. (...)), de zoon van je oom, Afghanistan. Je broer Sh(...) is ondertussen ook vertrokken, maar waar hij is weet je niet.

Jij en Z(...) verlieten Afghanistan en reisden, via Pakistan en Iran, naar Griekenland. Vervolgens reisden jullie door onbekende Europese landen om in België terecht te komen. Je vroeg internationale bescherming in België aan op 13 september 2021.

Voor zover je weet is er niets meer gebeurd sinds je vertrek uit Afghanistan. Je hebt nog contact met je ouders die nog steeds woonachtig zijn in het dorp, maar je vader wilt niet dat je vragen stelt aangaande de problemen en/of de situatie van jouw broers.

Je vreest te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer naar Afghanistan.

Ter staving van je verzoek legde je volgende documenten neer: stempelafdruk van je vader als regionale vertegenwoordiger (kopie), pagina uit het paspoort van je vader (kopie), meerdere prints van foto's van je vader tijdens het werk en van je broer Sh(...), legerkaart van je broer Sh(...) (kopie), taskara van je broer Sh(...) en meerdere certificaten van je vader zijn verwezenlijkingen (kopieën) en een Belgisch medisch attest (origineel). Uw raadvrouw stuurde nog twee videofragmenten door na het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in jouw administratief dossier dient te worden besloten dat je niet hebt weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde.

Je verklaarde Afghanistan verlaten te hebben omdat je familie bedreigd is door de Taliban. Je hebt drie dichte familieleden die allemaal werkten voor de overheid, namelijk jouw vader als malik, jouw broer bij het Afghaanse leger en jouw oom voor de Arbaki. Nadat jullie een eerste dreigbrief van de Taliban negeerden werd je oom vermoord. Jullie ontvingen later een tweede dreigbrief. Je verliet Afghanistan hierop en vreest de Taliban tot op heden (CGVS, p. 21; p. 28).

Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan jouw asielrelaas en jouw beweerde vrees.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUACOICQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken en er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van jouw familieband met je vader, broer of oom. Je maakt geheel niet aannemelijk dat jij specifiek het risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd, de door jou aangebrachte vervolgingsfeiten in Afghanistan kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd. Je haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van je familie in de periode die volgde.

Wat dit betreft moet onderlijnd worden jouw verklaringen hieromtrent zeer onaannemelijk zijn.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat jij nergens aantoont dat jij en je familie gerelateerd zijn. Jijzelf legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor aangaande je identiteit. Je verklaarde vaagweg je taskara in je huis in Afghanistan verloren te zijn (CGVS, p. 20). De door jou neergelegde documenten met betrekking tot je vader en je broer hun identiteit en zogenaamde werkactiviteiten als regionale vertegenwoordiger en soldaat (stempel en certificaten van je vader zijn werk, de legerkaart van je broer en video's van je vader) spreken zich niet uit over jouw identiteit noch jouw beweerde link met de in deze stukken genoemde personen.

Bijkomend moet hier nog worden aan toegevoegd dat aan de voorgelegde documenten, waarmee je je vaders en broers werkzaamheden wenst te staven, slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (zie infra).

Daarenboven betreffen de voorgelegde stukken geen originele documenten doch louter kopiën, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dient hierbij volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, ook nog eens blijkt dat allerhande Afgaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afgaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.

Daarbij dient te worden benadrukt dat wat betreft de foto's die je voorlegde van je vader en je broer zij de voorgaande appreciatie ook niet kunnen omvormen daar aan video's en privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Evenmin weet je enige familieband met desbetreffende mensen aannemelijk te maken. Je kan immers geheel niet aantonen dat de personen die op de foto's en in de videofragmenten worden afgebeeld werkelijk jouw vader en/of jouw broer zouden zijn.

Dit geldt tevens voor de taskara die je voorlegde van jouw broer en de pagina uit het paspoort van jouw vader. Hieruit valt nergens af te leiden dat jullie op enige manier gerelateerd zijn noch wat deze link dan zou zijn. Hun persoonsdocumenten en de werkdocumenten en -foto's die je neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om je door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen (zie infra) enigszins te onderbouwen.

Je legde daarnaast dermate vage verklaringen af wat betreft de dreigementen die jullie kregen. Doorheen jouw hele relaas stoel je je vooreerst op blote beweringen die je verder niet kan hardmaken. Vooreerst was je niet in staat te verklaren waarom jouw familie net nu bedreigd werd door de Taliban. Zolang je je kan herinneren werken je vader en je broer al meerdere jaren voor de Afgaanse overheid. Wanneer jou

gevraagd werd wat de trigger precies was voor de plotse bedreigingen verklaarde je het niet te weten. Jou nogmaals gevraagd of er een concrete reden was waarom de dreigingen begonnen verklaarde je het weer niet te weten (CGVS, p. 25).

Je bleek voorts ook niet in staat enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande de bedreigingen die jullie zouden gekregen hebben, i.c. de twee dreigbrieven, voor te leggen. Jouw verklaringen om jouw onvermogen hier te rechtvaardigen, konden ook niet overtuigen. Je verklaarde dat je hier niet toe in staat was omdat jouw ouders de eerste brief uit angst voor de Taliban verbrand hadden. Los van het feit dat dit een blote bewering betreft, kan dit, maar weinig overtuigen (zie infra). Wat betreft de tweede brief verklaarde je niet te weten waar die was (CGVS, p. 24). "Misschien" hebben ze die weggegooid, verklaarde je aanvankelijk. Later verklaarde je dan weer dat je vader alle documenten verbrand heeft (CGVS, p. 26). Het is echter wel opmerkelijk dat je wel in staat bent een kopie van een afdruk van de werkstempel van je vader, een kopie van de legerkaart van je broer Sh(...) en kopiën van meerdere certificaten van je vader zijn verwezenlijkingen voor te leggen, maar dan geen tastbaar begin van bewijs zou kunnen voorleggen van de problemen die je zou hebben gekend en die de aanleiding vormden voor jouw vertrek uit Afghanistan. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat jouw vader dan veeleer nèt deze stukken die zijn werkzaamheden en de werkzaamheden van jouw broer voor de overheid zou verbranden om alle sporen hieromtrent uit te wissen om te vermijden dat deze in handen van de Taliban zouden vallen. Deze dreigbrieven kwamen, volgens jouw verklaringen, bovendien van de Taliban zelf. Waarom jouw ouders dan uit schrik net deze documenten zouden verbranden is geenszins duidelijk (CGVS, p. 21).

Dient verder onderlijnd te worden dat ook over de omstandigheden van en de moord op jouw oom je verklaringen vaag en niet doorleefd waren. Verder dan verklaren dat jouw oom op weg naar huis vermoord is kwam je namelijk niet. Hoelang de moord na de eerste dreigbrief was kon u niet schatten. U zei dat dit vijf maanden, zes maanden of evengoed een jaar kon betreffen (CGVS, p. 22). Over de moord zelf kon je ook maar weinig informatie naar voor schuiven. Nadat je aangemaand werd om iets dieper te vertellen dan deze oppervlakkige verklaringen vroeg je eerst retorisch "Hoe?". Jou vervolgens verschillende bijvragen gesteld rond deze gebeurtenis om jou te helpen op een meer gedetailleerde manier hierover te vertellen, ontweek je de vraag zonder meer en haalde je aan dat je veel moeilijkheden kende onderweg waar je nu zelf 'conversaties die gisteren plaatsvonden al vergeten bent'. Jou dan uiteindelijk nogmaals gevraagd meer te vertellen over de moord op jouw oom, door wie hij werd gedood, waar, waarom en hoe, herhaalde je enkel dat hij vermoord is door de Taliban en dat je niet weet waar. Je verklaarde niet in staat te zijn er verdere details over te geven en gaf aan hiernaar ook niet te hebben gevraagd (CGVS, p. 22-23).

Opvallend was tevens dat je ook over jouw oom zijn job slechts heel weinig kon vertellen. Wat zijn rol was bij de arbaki wist je niet, hoelang hij er werkte, wist u evenmin. Je gokte drie à vier jaar maar verklaarde dat jullie daar met zulke zaken niet echt bezig zijn (CGVS, p. 24). Gezien de job van en de moord op jouw oom, met de dreigbrief die hierop volgde, dé aanleiding vormde voor jouw vertrek uit je land van herkomst, is het geenszins onredelijk van jou te verwachten dat je hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen.

Je vage en ondoorleefde verklaringen en het gebrek aan concrete aanwijzingen dat jij en deze persoon überhaupt familie zijn doen de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, dan ook in ernstige mate wankelen.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas. Dit is in casu duidelijk niet het geval.

Kan verder opgemerkt worden dat er aanzienlijke periodes verstreken tussen de vermeende problemen die je kende in Afghanistan. De moord op jouw oom zou minstens een halfjaar – u kon dit ook niet duidelijk in de tijd situeren (zie supra) - na de eerste brief uitgevoerd zijn. Dat jouw familie aan deze eerste dreigbrief bovendien geen aandacht gaf, mag wel ten zeerste verbazen (CGVS, p. 22). Dit nog terzijde, indien zij het daadwerkelijk op jouw familie gemunt hadden, valt geenszins te begrijpen dat zij zo een aanzienlijke tijd zouden wachten alvorens tot actie over te gaan. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat jouw oom dan werd vermoord, terwijl naar jou en jouw familie – die nochtans, naar jij beweert, eveneens in het vizier van de Taliban waren – geen concrete actie werd ondernomen. Twee dagen na de moord op jouw oom zouden jullie thuis een tweede dreigbrief ontvangen hebben en nog eens vier dagen later zou jij zijn

vertrokken. Verdere concrete actie van de Taliban naar jullie toe bleef uit (CGVS, p. 12). Het mag ook wel verbazen dat ze jouw oom direct doodden, maar dan jou en jouw familie op voorhand inlichtten van hun intenties en jullie vervolgens nog een aantal dagen ongemoeid lieten, jullie zo de tijd gevende jullie vertrek te regelen en aan hun bedoelde wraak te ontkomen.

Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid. Dat je er ten slotte ook probleemloos in slaagde je huis en later het land uit te reizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Taliban, zoals jij wilt laten uitschijnen, geen sprake is.

Aangaande het moment van jouw vertrek dient ook volgend opmerkelijk gegeven benadrukt te worden. Zo staat in het verslag van jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeld dat je een drie- à viertal maanden na de dood van jouw oom Afghanistan verliet. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf je te kennen dat dit niet correct was, u verliet het land drie à vier dagen na de moord op jouw oom. Jouw neef Z(...) - die enkele dagen na jou werd gehoord op het CGVS - met wie je samen, en omwille van dezelfde reden, Afghanistan verliet, verklaarde exact hetzelfde. In het DVZ-verslag van zijn interview staat aangegeven dat hij vijf à zes maanden na de moord Afghanistan verliet, maar ook hij gaf bij het CGVS aan dit 3 à 4 dagen moet zijn (CGVS, p. 4; verklaringen neef Z(...), p. 5). Dat jullie beiden identiek dezelfde verspreking zouden gemaakt hebben, dan wel dat nét op dit punt jullie verklaringen bij de DVZ verkeerd zouden zijn genoteerd, kan maar moeilijk worden aangenomen. Dit zet jouw geloofwaardigheid verder duidelijk op de helling. (CGVS, p. 4; verklaringen neef Z(...), p. 5).

Dient voorts nog te worden gewezen op jouw totale onwetendheid omtrent de verdere evolutie van de problemen noch het eventuele lot van jouw familie nu in Afghanistan. Sinds jouw vertrek heb je geen kennis van verdere ontwikkelingen noch weet jij of er al dan niet nog iets gebeurd is. Je verklaarde dat je vader hierover geen enkel woord meer wil zeggen (CGVS, p. 11). Dit niet alleen aangaande de problemen (met de Taliban), ook niet over het lot van (een van) je broers. Dat je familie je niet op de hoogte zou stellen indien er zich nog feiten zouden hebben voorgedaan en zij nog problemen kenden met de Taliban, is weinig ernstig (CGVS, p. 25; p. 27). Het mag immers duidelijk zijn dat een duidelijk zicht op de actuele situatie, eventuele actuele problemen van jouw familie, van het grootste belang is om een duidelijke inschatting te kunnen maken van de problemen die jij mogelijks zal kennen ingeval van een terugkeer. In dit verband kan moeilijk worden ingezien met welke reden jouw familie je over enige verdere problemen niet zou hebben ingelicht of niet zou willen inlichten. Jouw onwetendheid raakt aan de kern van jouw relaas en doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van jouw relaas.

Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, wanneer er nog niet naar jouw problemen werd gevraagd, wel spontaan en uitdrukkelijk verklaarde dat het goed gaat met je ouders, je tante en je neven die nog allemaal daar wonen (CGVS, p. 16; p. 26). Dat je dan, op het moment wanneer het over de (beweerde) problemen van jou en jouw familie ging, plots liet optekenen dat je niet weet of er zich nog feiten afspeelden omdat jouw papa er niet over wil praten, is niet ernstig.

In elk geval blijkt dat jouw papa tot op heden in Afghanistan in hetzelfde dorp woont. Dit mag ook wel ten zeerste verbazen in geval van een waarachtig relaas. Dat jij en jouw broers het land moesten verlaten uit schrik voor de Taliban, en dit omwille van jouw vader en jouw broer hun voormalige werkzaamheden, maar dat jouw papa zelf dan zonder problemen tot op heden in het dorp kan blijven, mist duidelijk alle logica.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen:

(i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf>, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf>, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocus.afghanistan.veiligheidssituatie20220505.pdf>, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanSecuritysituation.pdf>, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202008EASOCOIRReportAfghanistanKeySocioEconomicIndicatorsForcusKabulCirtyMazarShari> en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistandupdate1July31October2022.pdf>) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUACOIRReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school geweest te zijn in Afghanistan, wekelijks naar de moskee te gaan en cricket te hebben gespeeld. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jouw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Zoals reeds opgemerkt kan de authenticiteit van de voorgelegde stukken niet worden nagegaan daar jouw enkel kopieën voorlegde, de stukken niet werden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas én de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso slechts relatief is (zie supra). Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat de personen, op wiens naam jouw documenten en videofragmenten voorlegde, werkzaam waren bij het voormalige regime, dan nog blijkt uit niets dat dit effectief jouw vader en broer betreffen noch dat jij Afghanistan diende te verlaten omwille van de problemen zoals door jou aangehaald.

Het Belgische medische attest werpt evenmin een ander licht op voorgaande. Hieruit valt te lezen dat je een maagonderzoek onderging in België, niets meer niets minder. Dit document heeft geen uitstaans met uw situatie in Afghanistan en kan dan ook voorgaande appreciatie niet omvormen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de feiten die zich zouden hebben voorgedaan voor zijn vertrek wijst verzoeker er vooreerst op dat hij een niet-begeleide minderjarige is die vandaag zestien jaar oud is. Verzoeker stelt dat hij als vijftienjarige aankwam in België en dat hij ongeveer een jaar (*sic*) onderweg was, wat volgens hem wil zeggen dat hij ongeveer veertien was bij zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker besluit hieruit dat hij ten tijde van de feiten heel jong was en dat hiermee rekening dient te worden gehouden in de beoordeling

van zijn geloofwaardigheid, die “*met gepaste procedurele bescherming*” dient te verlopen. In een uitgebreid theoretisch betoog over de geloofwaardigheidsbeoordeling in asielzaken gaat verzoeker verder in op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en de vereisten die voortvloeien uit artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker betoogt vervolgens dat de adjunct-commissaris “*enkel een plausibiliteitsbeoordeling onder de vorm van een waarschijnlijkheidsbeoordeling*” heeft gemaakt en dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van enige incoherentie en er niet wordt gesteund op enige contradictie met algemeen gekende informatie, landeninformatie uit objectieve bronnen of op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker uit kritiek op het gebruik van ‘plausibiliteit’ als enige indicator om de geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen. De plausibiliteitsbeoordeling die de adjunct-commissaris *in casu* heeft gemaakt berust volgens verzoeker enkel en alleen op verwachtingen en veronderstellingen over wat ‘normaal gedrag’ is voor de taliban. De adjunct-commissaris schiet aldus tekort in zijn plicht als asielinstantie om het onderzoek op een onpartijdige en objectieve wijze te voeren alsook in zijn samenwerkingsplicht, zo betoogt verzoeker.

Verzoeker zet in dit verband verder het volgende uiteen:

“Eerst en vooral wordt er niet voldoende belang gehecht aan de documenten die verzoeker voorlegt. Enerzijds worden de documenten die verzoeker neerlegt aan de kant geschoven door te verwijzen naar de corruptiegraad in Afghanistan. Anderzijds wordt er geen geloof gehecht door verwerende partij aan de dreigbrieven en wordt er gesteld dat er geen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de dreigbrieven wordt voorgelegd. Dit is niet ernstig. Verzoeker weet niet hoe hij verwerende partij kan overtuigen.

In het arrest Singh t. België van 2 oktober 2012 (nr. 33210/11) oordeelde het EHRM dat documenten minstens op hun echtheid moeten worden gecontroleerd:

(...)

Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

“(...)”

Ook in het arrest M.A. t. Zwitserland heeft het EHRM geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd:

“(...)”

Het Hof verduidelijkt daarbij dat de geloofwaardigheid van de originele documenten door de ambassade van het gastland in het land van herkomst kan onderzocht worden. De weigering hierop in te gaan ontzegt de verzoeker een kans om zich geloofwaardig te maken:

“(...)”

Ook het Hof van Justitie bevestigt dat de niet-authentieke Afghaanse documenten materiële elementen uitmaken in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en dat die documenten onverkort aan nauwgezet onderzoek onderworpen moeten worden in HvJ, C-921/19, 10 juni 2021:

“(...)”

Volgens hetgeen dat hier werd uiteengezet, is het duidelijk dat verwerende partij wél rekening diende te houden met verzoekers documenten. In het kader van zijn documenten stelt verwerende partij ook dat het niet logisch is dat de dreigbrieven verbrand zouden zijn maar die werkdocumenten, deze zouden immers voor meer gevaar zorgen dan de dreigbrieven zelf. Eerst en vooral wenst verzoeker te verduidelijken dat in werkelijkheid verzoekers vader over nog veel meer werkdocumenten beschikte maar hij deze ook verbrand heeft. De documenten die door verzoeker zijn neergelegd, zijn de weinige die overblijven. De geloofwaardigheidsbeoordeling die verzoeker dient te maken, houdt bovendien niet in dat omdat verwerende partij van oordeel is dat een andere handeling ‘logischer’ of ‘verstandiger’ zou zijn, dat de handeling totaal als ongeloofwaardig bestempeld moet worden.

In de bestreden beslissing wordt er niet betwist dat de vader, de nonkel en de broer een functie hadden bij de overheid. Er wordt daarentegen enerzijds gesteld dat verzoeker niet zou aangetoond hebben dat het zijn familie betreft en anderzijds stelt verzoeker dat het feit dat verzoeker een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker is bovendien verbaasd. Hij wist totaal niet dat verwerende partij geen geloof hechtte aan de familieband. Hij werd hier dan ook niet mee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud waardoor hij zelfs niet heeft kunnen proberen verwerende partij van het tegendeel te overtuigen.

Verzoeker gaat niet akkoord met het feit dat het geen risico voor hem zou inhouden. Minstens dient dit in combinatie met andere risico-factoren bekeken te worden. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige die al meerdere jaren weg is uit Afghanistan. Zijn verblijf in het westen heeft een invloed op hem waardoor

hij bij terugkeer erg zal opvallen. Zelfs los daarvan zal zijn verblijf in het westen hem blootstellen aan de negatieve aandacht van de taliban. Dit in combinatie met het gegeven dat zijn vader, zijn oom en broer deel uitmaakten van de vorige overheid, zorgen ervoor dat er weldegelijk sprake is van een risico.

Verwerende partij haalt ook het volgende aan: verzoeker antwoordde aan het begin dat het goed gaat met zijn ouders, tante en neven. Aangezien hij pas later, toen het over de problemen ging, verklaart dat hij eigenlijk niet goed weet wat de concrete situatie is omdat zijn vader hem er niet over wil vertellen. Het is niet ernstig dat verwerende partij deze vergelijking maakt. Je zou van verwerende partij, die talloze interviews afneemt van Afghaanse verzoekers, toch wel verwachten dat men weet dat dit altijd het standaard antwoord is, met name 'dat het goed gaat', meestal meteen gevolgd met 'en met jou?'. Dit weigeringsmotief kan dan ook niet gehandhaafd worden.

Het is verder toch ook geen onbelangrijk gegeven dat iedereen vertrokken is uit Afghanistan. Niet alleen hijzelf en zijn neef A(...) Z(...) zijn vertrokken, maar ook voor en na hen zijn zijn broers vertrokken. Behalve verzoekers vader die ondertussen redelijk op leeftijd is en ziek is, is er geen gezinshoofd meer waar verzoeker naar terug kan. Verzoeker haalde dit ook aan tijdens het persoonlijk onderhoud.

Ten slotte wenst verzoeker te verwijzen naar de opmerkingen die zijn raadvrouw aan het einde van het persoonlijk onderhoud maakte over het verloop ervan:

[citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28-29]

Al vanaf het begin werd de toon heel duidelijk gezet. De vragen werden meteen gesteld vanuit een ongeloofwaardigheidsperspectief. Wanneer verzoeker het, als puber zijnde, had over het feit dat hij een vriendinnetje had, en dat eigenlijk gewoon ter volledigheid meedeelde, antwoordde de PO in kwestie meteen: "Ik wil weten of je spreekt over iemand die bestaat." (pg. 5 gehoorverslag) Dit is niet de houding die een asielinstantie dient aan te nemen, bij geen enkele verzoeker, maar al zeker niet bij een minderjarige. Bovendien wordt er door verwerende partij totaal geen waarde gehecht aan het feit dat verzoeker een vriendin had of 'relaties' aangaat met meisjes. Verwerende partij heeft zich niet ernstig geëngageerd om samen met verzoeker na te gaan wat zijn vrees als terugkeerder uit het westen precies inhoudt.

Wanneer verzoeker stelde dat de taliban nu niemand meer van zijn familie in het doelwit heeft omdat iedereen al weg is, repliceert de verwerende partij meteen met dat dit heel grof is en dat ook zijn moeder, zussen,... gevaar lopen. Het is uiterst ongevoelig om aan verzoeker de schrik in te spreken dat hij eigenlijk ook moet lopen piekeren over de achtergebleven familie.

Deze elementen en houding hebben een grote invloed op het verloop van het persoonlijk onderhoud en kunnen ervoor zorgen dat heel vragen gesteld worden uit de vooringenomenheid dat er gelogen wordt. Dit kan niet."

Verzoeker betoogt verder dat, gelet op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is, zijn hoger belang als kind gewaarborgd dient te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het hoger belang van het kind in de asielprocedure en verwijst dienaangaande uitgebreid naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie. Hij wijst tevens op de verplichting die op de asielinstanties rust om rekening te houden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, ten einde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Zijn minderjarigheid en het gegeven dat hij zijn vormende jaren in België aan het doorbrengen is, hebben volgens verzoeker een duidelijke impact op zijn capaciteiten om 'het spel mee te spelen'. Hij betoogt dat de adjunct-commissaris uitgaat van de 'Afghaanse normen en waarden' en niet deze van de taliban, een extremistische groepering met een waslijst aan regeltjes over hoe te leven die zeer hardhandig worden afgedwongen, en bijgevolg het verkeerde kader hanteert om na te gaan naar welke situatie hij precies zou terugkeren en welke conventies, normen en wetten precies zouden worden toegepast. De adjunct-commissaris houdt er volgens hem geen rekening mee dat het bijna drie jaar geleden is dat hij in de Afghaanse context geleefd heeft.

Hierna zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek uiteen. Hij geeft daarbij een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht. Volgens hem schendt de adjunct-commissaris de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door de risico's bij terugkeer naar Afghanistan niet samen met hem na te gaan in termen die hij zelf ook kan begrijpen. Hierna voert verzoeker nog een theoretisch betoog over de verplichtingen van de asielinstanties qua landeninformatie en gaat hij uitgebreid in op het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan. Hij uit daarbij kritiek op de inschatting van het risico voor terugkeerders uit het Westen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en op de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dit risico te beoordelen.

Daarna gaat verzoeker in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Wat dit betreft wijst hij erop dat het uitgangspunt van de risicobeoordeling de effectieve terugkeer dient te zijn en dat de correcte risicogroep afgebakend en geïdentificeerd dient te worden. Hij wijst tevens op de gelijkenissen en verschillen met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. Vervolgens bespreekt hij uitgebreid het risico bij de terugkeer naar en de toegang tot het Afghaans grondgebied en de regio van herkomst en het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst, waarbij hij het volgende aanvoert over zijn eigen profiel:

“Verzoeker is als 14-jarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige toegekomen in België en is hier ondertussen al bijna 2 jaar. Hij brengt aldus de vormende jaren van zijn leven in België door, in de overgang naar de puberteit.

Verzoeker gaat hier naar school en doet heel hard zijn best. Na het afronden van de OKAN zou hij graag elektricien willen worden.

Hij gaat zowel met jongens als meisjes om en vindt dat heel normaal. Verzoeker heeft een hele diverse vriendengroep waarbij hij zich thuis voelt. Een tijdje terug had hij ook een amoureuze relatie met een meisje. Dit deelde hij ook mee tijdens het persoonlijk onderhoud.

In zijn vrije tijd doet hij aan MMA.

Door de stress die hij heeft en om het verdriet te verwerken, neemt hij af en toe deel aan een groepsgesprek met een psycholoog.

Rekening houdend met de rechtspraak van uw Raad had verwerende partij toch ten minste aandacht moeten schenken aan het risicoprofiel van verzoeker. Verzoeker volgt namelijk de profielen van meerdere verzoekers in arresten van uw Raad, zoals bijvoorbeeld arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022.195

(...)

Verzoeker wijst ook op het RvV arrest nr. 282 719 van 5 januari 2023:

(...)

Volgens EUAA is er een groter risico in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit Behsud in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen.196 Zo'n 90 procent van de inwoners van verzoekers provincie zijn Pashtunen.197

Voor de provincie Nangarhar, oordeelde Uw Raad reeds eerder dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Het EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden: “(...)”198

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in verzoekers provincie in het algemeen, en in het bijzonder in verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verder blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio:

“(...)”199

Er blijkt een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.200 Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen.201

Er is sprake van een ‘diepgewortelde salafistische ideologie in verzoekers regio, zoals blijkt uit het EUAA rapport van augustus 2022: “(...)”202

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook ISKP al jarenlang aanwezig is, waar een paar jaar geleden maar liefst 15 verschillende terroristische organisaties voet aan de bodem hadden, en waar bovenop ook een Salafistische gemeenschap woont (die niet volledig overlapt met ISKP, en waar anti-Westerse overtuigingen wel sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant. Het feit dat al deze groeperingen onderling niet overeen komen is hierbij niet relevant. Hetgeen hen verbindt is hun afkeer van het Westen.

Verzoeker is sinds toen hij nog 14 jaar oud was, weg uit Afghanistan. Doordat het gaat om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.

Verzoeker wijst ook op RvV nr 283128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu uit Nangarhar afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om 'het spel te spelen':

(...)

Verzoeker heeft ook om deze reden bescherming nodig."

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij betoogt dat elk optimisme over het dagelijkse bestuur door de taliban volstrekt misplaatst is, dat er wel degelijk op zeer grote schaal een bijzonder rigide versie van de sharia wordt toegepast en dat de straffen effectief draconisch zijn. Onder verwijzing naar het rapport "*Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 15 juni 2022*" van UNAMA van juli 2022 stelt verzoeker dat elke deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in een onmenselijke en vernederende bestraffing. Wat betreft zijn eigen situatie zet hij het volgende uiteen:

"De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit of rechtsstaat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat verzoeker in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ..."

Daarna geeft verzoeker een theoretische toelichting over de bewijsstandaarden die volgens hem zouden moeten gelden en de – volgens hem – essentiële rechtsvragen die gesteld zouden moeten worden in functie van een toekomstgerichte beoordeling.

Ten slotte gaat verzoeker uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Over zijn eigen situatie bij terugkeer naar Afghanistan geeft hij nog de volgende toelichting:

"Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ... Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM.

(...)

Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- mailverkeer met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 5 december 2022 (stuk 4);
- een standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatte afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel (stuk 5);
- een powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR (stuk 6).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie aanwezig in het administratief dossier en deze waaraan gerefereerd wordt in de

bestreden beslissing, alsook het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023 als bijkomende informatiebron.

2.2.2. Bij een op 30 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken:

- “1. *Briefwisseling met de DVZ over gebruik Laissez-Passer;*
2. *Schoolattest;*
3. *Evolutieverslag leefgroep;*
4. *Arbeidsovereenkomst brouwerij Westmalle;*
5. *Arbeidsovereenkomst Mu Daeng;*
6. *Attest MMA.”*

Tevens refereert verzoeker in zijn aanvullende nota aan volgende landeninformatie, waarvan telkens de weblink wordt vermeld:

- het persbericht *“Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts”* van OHCHR van 30 december 2022;
- het rapport *“Bans on Women Working, Then and Now: The dilemmas of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates”* van Afghanistan Analysts Network van april 2023;
- het rapport *“2023 High Risk List”* van SIGAR;
- het rapport *“Human rights situation in Afghanistan February-April 2023”* van UNAMA van 9 mei 2023;
- het rapport *“Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan”* van UNAMA van mei 2023;
- het rapport *“Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan”* van Afghanistan Analysts Network van 8 mei 2023;
- het rapport *“Human rights situation in Afghanistan May-June 2023 Update”* van UNAMA van 17 juli 2023;
- het rapport *“Treatment of Detainees in Afghanistan”* van UNAMA van september 2023;
- het *“Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett (A/78/338)”* van UN General Assembly van 1 september 2023;
- het rapport *“Human rights situation in Afghanistan July-September 2023 Update”* van UNAMA van oktober 2023.

Verzoeker gaat uitvoerig in op, en citeert uit, de voormelde recente landeninformatie waaraan hij in zijn aanvullende nota refereert en betoogt, onder verwijzing naar de door hem gevoegde briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken over het gebruik van een laissez-passers (stuk 1), dat concreet dient te worden onderzocht welk risico Afghansen lopen wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren met een Europees laissez-passers nadat zij eerst werden geïdentificeerd door de Afghaanse ambassade in Brussel, die trouw is aan de Afghaanse republiek en deze vertegenwoordigt bij de EU en de NAVO. Verzoeker verwijst verder naar de reeds in het verzoekschrift gemaakte vergelijking met het onderzoek dat de asielinstanties voeren naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid en wijst ter aanvulling hiervan op het feit dat op de website van het CGVS voor maar liefst zeventien landen rapporten kunnen worden teruggevonden waarin de risico's bij terugkeer worden onderzocht, dat ook EUAA de noodzaak ziet om de concrete risico's bij terugkeer te onderzoeken, zoals blijkt uit de rapporten over Syrië, en dat de UK Upper Tribunal een heel duidelijk onderscheid maakt tussen de risico's 'in-country' en meer algemene risico's die zich kunnen voordoen 'at the pinch-point of arrival'.

Tot slot zet verzoeker in zijn aanvullende nota aangaande zijn *“leven en gewoontes”* in België het volgende uiteen:

“Verzoeker verblijft ondertussen al meer dan twee jaar in België en doet als nog steeds minderjarige, met name 16-jarige, heel hard zijn best.

Verzoeker spreekt al vlot Nederlands en doet zijn best op school. Hij loopt school aan de Technicum Noord-Antwerpen (voorheen ging hij naar de school Marco Polo) waar hij in een technische schakelklas zit en onder meer de vakken elektriciteit en automechanica volgt (stuk 2). Verzoeker doet deze richting heel graag en is heel zeker van zijn toekomst op dat vlak: hij wil elektricien worden (stuk 3, pg. 5).

Verzoekers school maakt deel uit van de scholengemeenschap katholiek onderwijs en krijgt dus ook godsdienstles op school.³⁰

Naast school werkt verzoeker ook graag. Zo werkte hij tijdens de zomervakantie in een bierbrouwerij van Westmalle (stuk 4). Hij vond dit heel leerrijk en vond dit een toffe vakantiejob. Na afloop kreeg hij bier mee als cadeau waar hij dan ook van gedronken heeft. Af en toe drinkt verzoeker eens bier. In het evolutieverslag opgesteld door de begeleiding van de leefgroep waar verzoeker verblijft, kan dit gelezen worden:

“Van zijn studentenjob bij de trappisten in Westmalle heeft hij als extra bedanking een cadeaupakket Westmalle trappist gekregen. (...) Ik heb een beetje geproefd van het bier wat ik heb gekregen en ik vond

dat best wel lekker. Dit zou ik in Afghanistan nooit kunnen doen, want dat zou me heel veel problemen opleveren.” (pg. 8, stuk 3)

Dat verzoeker af en toe eens bier drinkt, of zelfs gewoon al eens proeft, is niet geweten door andere Afghanen omdat dit sterk afgekeurd wordt en in taliban-Afghanistan er zware straffen op staan.

Nu werkt hij tijdens het weekend in een Thais restaurant Mu Daeng in Schilde (stuk 5). Hij staat in de keuken waar hij de kans krijgt om veel bij te leren door bijvoorbeeld met verschillende gerechten in aanraking te komen. Hij werkt met ‘onrein’ (niet-halal) vlees maar dit vormt voor hem geen probleem.

Zoals reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift, volgt verzoeker in zijn vrije tijd MMA-lessen. Bij deze aanvullende nota wordt er een attest gevoegd waarbij de coach van verzoeker het voorbeeldig gedrag van verzoeker benadrukt en uiteenzet dat hij een positieve en waardevolle impact uitoefent op de gemeenschap (stuk 6).

In het evolutieverslag kan ook gelezen worden dat hoewel verzoeker zijn best doet, hij blijft kampen met stress (stuk 3, pg. 3, 6, 8). Zo kan hij soms eerder teruggetrokken zijn of te veel moeten nadenken over zijn familie. Op sommige momenten trekt hij zich dan ook terug op zijn kamer.

Verzoeker vindt het belangrijk om niet enkel om te gaan met zijn landgenoten en vindt het dan ook heel positief dat er op zijn nieuwe school veel minder Afghaanse jongeren zijn:

“Ik ben blij dat ik naar Technicum Noord ben kunnen gaan. Er zijn daar minder Afghaanse jongens, waardoor ik beter Nederlands kan leren. (...) Er zijn veel Afghaanse mensen op Marco Polo en iedereen praat pashto. Daarom ga ik niet graag naar deze school. Ook de leerkracht is Afghaans, dit vind ik niet goed.” (pg. 3)

De keerzijde is wel dat er op zijn nieuwe school geen meisjes zijn. Dit vindt hij oprecht jammer:

“Ik vind het wel jammer dat er geen meisjes op Technicum zijn.” (pg. 3)

Er kan geconcludeerd worden dat verzoeker heel erg zijn best doet en zich heeft losgekoppeld van de Afghaanse normen en waarden (laat staat het leven onder talibanbewind) en meer belang hecht aan het ‘Belgisch’ leven. Dit in combinatie met zijn nog steeds erg jonge leeftijd, maakt dat verzoeker ook om deze reden bescherming nodig heeft.”

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij

moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in dezen evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanspraak en zijn beweerd vrees, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (iv) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en verzoeker nalaat dit *in concreto* aannemelijk te maken, en omdat (v) de door hem voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die zijn hele familie met de dood zouden hebben bedreigd omwille van de respectieve werkzaamheden van zijn vader, zijn broer en zijn oom. Verzoekers vader zou eerst *malik* van het dorp zijn geweest en daarna regionale vertegenwoordiger van het district zijn geworden, zijn broer Sh. zou als soldaat voor het Afghaanse nationale leger hebben gewerkt en zijn oom zou bij de lokale politie (*arbaki*) hebben gewerkt. De taliban zouden hen in een eerste dreigbrief opgedragen hebben met hun werk te stoppen, doch zij zouden aan deze eis geen gevolg hebben gegeven. Vervolgens zou verzoekers oom op weg van zijn werk naar huis door de taliban zijn doodgeschoten, waarna de taliban een tweede dreigbrief zouden hebben afgeleverd waarin zij aangaven verzoekers oom te hebben vermoord en ermee dreigden de hele familie te zullen vermoorden indien verzoekers vader en broer niet zouden stoppen met hun job. Hierop

zou verzoekers vader besloten hebben dat zijn zonen het land dienden te verlaten. Een dag nadat zijn oudere broers A. en K. zouden zijn vertrokken, zou ook verzoeker samen met zijn neef Z., de zoon van zijn vermoorde oom, Afghanistan hebben verlaten. Verzoeker en zijn neef zouden samen zijn verder gereisd naar België, waar zij beiden om internationale bescherming verzochten. Na verzoekers vertrek zou ook zijn broer Sh. zijn vertrokken, doch verzoeker geeft aan niet te weten waar deze broer zich bevindt.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de vrees die hij hieraan verbindt op grond van, onder meer, volgende motieven die steun vinden in het administratief dossier:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken en er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van jouw familieband met je vader, broer of oom. Je maakt geheel niet aannemelijk dat jij specifiek het risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd, de door jou aangebrachte vervolgingsfeiten in Afghanistan kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd. Je haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van je familie in de periode die volgde.

Wat dit betreft moet onderlijnd worden jouw verklaringen hieromtrent zeer onaannemelijk zijn.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat jij nergens aantoonst dat jij en je familie gerelateerd zijn. Jijzelf legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor aangaande je identiteit. Je verklaarde vaagweg je taskara in je huis in Afghanistan verloren te zijn (CGVS, p. 20). De door jou neergelegde documenten met betrekking tot je vader en je broer hun identiteit en zogenaamde werkactiviteiten als regionale vertegenwoordiger en soldaat (stempel en certificaten van je vader zijn werk, de legerkaart van je broer en video's van je vader) spreken zich niet uit over jouw identiteit noch jouw beweerde link met de in deze stukken genoemde personen.

(...)

Daarenboven betreffen de voorgelegde stukken geen originele documenten doch louter kopiën, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dient hierbij volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.

Daarbij dient te worden benadrukt dat wat betreft de foto's die je voorlegde van je vader en je broer zij de voorgaande appreciatie ook niet kunnen omvormen daar aan video's en privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Evenmin weet je enige familieband met desbetreffende mensen aannemelijk te maken. Je kan immers geheel niet aantonen dat de personen die op de foto's en in de videofragmenten worden afgebeeld werkelijk jouw vader en/of jouw broer zouden zijn.

Dit geldt tevens voor de taskara die je voorlegde van jouw broer en de pagina uit het paspoort van jouw vader. Hieruit valt nergens af te leiden dat jullie op enige manier gerelateerd zijn noch wat deze link dan zou zijn. Hun persoonsdocumenten en de werkdocumenten en -foto's die je neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om je door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen (zie infra) enigszins te onderbouwen.

Je legde daarnaast dermate vage verklaringen af wat betreft de dreigementen die jullie kregen. Doorheen jouw hele relaas stoel je je vooreerst op blote beweringen die je verder niet kan hardmaken. Vooreerst was je niet in staat te verklaren waarom jouw familie net nu bedreigd werd door de Taliban. Zolang je je kan herinneren werken je vader en je broer al meerdere jaren voor de Afghaanse overheid. Wanneer jou gevraagd werd wat de trigger precies was voor de plotse bedreigingen verklaarde je het niet te weten. Jou nogmaals gevraagd of er een concrete reden was waarom de dreigingen begonnen verklaarde je het weer niet te weten (CGVS, p. 25).

Je bleek voorts ook niet in staat enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande de bedreigingen die jullie zouden gekregen hebben, i.c. de twee dreigbrieven, voor te leggen. Jouw verklaringen om jouw onvermogen hier te rechtvaardigen, konden ook niet overtuigen. Je verklaarde dat je hier niet toe in staat was omdat jouw ouders de eerste brief uit angst voor de Taliban verbrand hadden. Los van het feit dat dit een blote bewering betreft, kan dit, maar weinig overtuigen (zie infra). Wat betreft de tweede brief verklaarde je niet te weten waar die was (CGVS, p. 24). "Misschien" hebben ze die weggegooid, verklaarde je aanvankelijk. Later verklaarde je dan weer dat je vader alle documenten verbrand heeft (CGVS, p. 26). Het is echter wel opmerkelijk dat je wel in staat bent een kopie van een afdruk van de werkstempel van je vader, een kopie van de legerkaart van je broer Sh(...) en kopiëen van meerdere certificaten van je vader zijn verwezenlijkingen voor te leggen, maar dan geen tastbaar begin van bewijs zou kunnen voorleggen van de problemen die je zou hebben gekend en die de aanleiding vormden voor jouw vertrek uit Afghanistan. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat jouw vader dan veeleer n t deze stukken die zijn werkzaamheden en de werkzaamheden van jouw broer voor de overheid zou verbranden om alle sporen hieromtrent uit te wissen om te vermijden dat deze in handen van de Taliban zouden vallen. Deze dreigbrieven kwamen, volgens jouw verklaringen, bovendien van de Taliban zelf. Waarom jouw ouders dan uit schrik net deze documenten zouden verbranden is geenszins duidelijk (CGVS, p. 21).

Dient verder onderlijnd te worden dat ook over de omstandigheden van en de moord op jouw oom je verklaringen vaag en niet doorleefd waren. Verder dan verklaren dat jouw oom op weg naar huis vermoord is kwam je namelijk niet. Hoelang de moord na de eerste dreigbrief was kon u niet schatten. U zei dat dit vijf maanden, zes maanden of evengoed een jaar kon betreffen (CGVS, p. 22). Over de moord zelf kon je ook maar weinig informatie naar voor schuiven. Nadat je aangemaand werd om iets dieper te vertellen dan deze oppervlakkige verklaringen vroeg je eerst retorisch "Hoe?". Jou vervolgens verschillende bijvragen gesteld rond deze gebeurtenis om jou te helpen op een meer gedetailleerde manier hierover te vertellen, ontweek je de vraag zonder meer en haalde je aan dat je veel moeilijkheden kende onderweg waar je nu zelf 'conversaties die gisteren plaatsvonden al vergeten bent'. Jou dan uiteindelijk nogmaals gevraagd meer te vertellen over de moord op jouw oom, door wie hij werd gedood, waar, waarom en hoe, herhaalde je enkel dat hij vermoord is door de Taliban en dat je niet weet waar. Je verklaarde niet in staat te zijn er verdere details over te geven en gaf aan hiernaar ook niet te hebben gevraagd (CGVS, p. 22-23).

Opvallend was tevens dat je ook over jouw oom zijn job slechts heel weinig kon vertellen. Wat zijn rol was bij de arbaki wist je niet, hoelang hij er werkte, wist u evenmin. Je gokte drie   vier jaar maar verklaarde dat jullie daar met zulke zaken niet echt bezig zijn (CGVS, p. 24). Gezien de job van en de moord op jouw oom, met de dreigbrief die hierop volgde, d  aanleiding vormde voor jouw vertrek uit je land van herkomst, is het geenszins onredelijk van jou te verwachten dat je hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen.

Je vage en ondoorleefde verklaringen en het gebrek aan concrete aanwijzingen dat jij en deze persoon überhaupt familie zijn doen de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, dan ook in ernstige mate wankelen.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas. Dit is in casu duidelijk niet het geval.

Kan verder opgemerkt worden dat er aanzienlijke periodes verstreken tussen de vermeende problemen die je kende in Afghanistan. De moord op jouw oom zou minstens een halfjaar – u kon dit ook niet duidelijk in de tijd situeren (zie supra) - na de eerste brief uitgevoerd zijn. Dat jouw familie aan deze eerste dreigbrief bovendien geen aandacht gaf, mag wel ten zeerste verbazen (CGVS, p. 22). Dit nog terzijde, indien zij het daadwerkelijk op jouw familie gemunt hadden, valt geenszins te begrijpen dat zij zo een aanzienlijke tijd zouden wachten alvorens tot actie over te gaan. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat jouw oom dan werd vermoord, terwijl naar jou en jouw familie – die nochtans, naar jij beweert, eveneens in het vizier van de Taliban waren – geen concrete actie werd ondernomen. Twee dagen na de moord op jouw oom zouden jullie thuis een tweede dreigbrief ontvangen hebben en nog eens vier dagen later zou jij zijn vertrokken. Verdere concrete actie van de Taliban naar jullie toe bleef uit (CGVS, p. 12). Het mag ook wel verbazen dat ze jouw oom direct doodden, maar dan jou en jouw familie op voorhand inlichtten van hun intenties en jullie vervolgens nog een aantal dagen ongemoeid lieten, jullie zo de tijd gevende jullie vertrek te regelen en aan hun bedoelde wraak te ontkomen.

Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid. Dat je er ten slotte ook probleemloos in slaagde je huis en later het land uit te reizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Taliban, zoals jij wilt laten uitschijnen, geen sprake is.

(...)

Dient voorts nog te worden gewezen op jouw totale onwetendheid omtrent de verdere evolutie van de problemen noch het eventuele lot van jouw familie nu in Afghanistan. Sinds jouw vertrek heb je geen kennis van verdere ontwikkelingen noch weet jij of er al dan niet nog iets gebeurd is. Je verklaarde dat je vader hierover geen enkel woord meer wil zeggen (CGVS, p. 11). Dit niet alleen aangaande de problemen (met de Taliban), ook niet over het lot van (een van) je broers. Dat je familie je niet op de hoogte zou stellen indien er zich nog feiten zouden hebben voorgedaan en zij nog problemen kenden met de Taliban, is weinig ernstig (CGVS, p. 25; p. 27). Het mag immers duidelijk zijn dat een duidelijk zicht op de actuele situatie, eventuele actuele problemen van jouw familie, van het grootste belang is om een duidelijke inschatting te kunnen maken van de problemen die jij mogelijks zal kennen ingeval van een terugkeer. In dit verband kan moeilijk worden ingezien met welke reden jouw familie je over enige verdere problemen niet zou hebben ingelicht of niet zou willen inlichten. Jouw onwetendheid raakt aan de kern van jouw relaas en doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van jouw relaas.

Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, wanneer er nog niet naar jouw problemen werd gevraagd, wel spontaan en uitdrukkelijk verklaarde dat het goed gaat met je ouders, je tante en je neven die nog allemaal daar wonen (CGVS, p. 16; p. 26). Dat je dan, op het moment wanneer het over de (beweerde) problemen van jou en jouw familie ging, plots liet optekenen dat je niet weet of er zich nog feiten afspeelden omdat jouw papa er niet over wil praten, is niet ernstig.

In elk geval blijkt dat jouw papa tot op heden in Afghanistan in hetzelfde dorp woont. Dit mag ook wel ten zeerste verbazen in geval van een waarachtig relaas. Dat jij en jouw broers het land moesten verlaten uit schrik voor de Taliban, en dit omwille van jouw vader en jouw broer hun voormalige werkzaamheden, maar dat jouw papa zelf dan zonder problemen tot op heden in het dorp kan blijven, mist duidelijk alle logica."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en draagkrachtig zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat hij een niet-begeleide minderjarige is die ten tijde van zijn vertrek en de daaraan voorafgaande feiten heel jong was en hij van oordeel is dat, gelet op zijn jonge leeftijd en op de risico's indien zijn verklaringen effectief geloofwaardig bevonden worden, de beoordeling van zijn geloofwaardigheid "*met gepaste procedurele bescherming*" dient te verlopen, merkt de Raad op dat blijkens de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden werden aangenomen die aanleiding hebben gegeven tot steunmaatregelen, waarover in de bestreden beslissing het volgende wordt toegelicht:

"Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

Verzoeker voert niet aan, laat staan dat hij aantoont, dat *in casu* de aldus genomen steunmaatregelen niet gepast of voldoende waren opdat hij aanspraak kon maken op zijn rechten en kon voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van zijn procedure. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt ook de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker de hem gestelde vragen over het algemeen begreep en erop kon antwoorden. Waar verzoeker op een aantal vragen het antwoord schuldig moest blijven en dit volgens hem te wijten was aan

moeilijkheden op zijn reisweg naar België waardoor hij “alles” zou zijn vergeten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker nagelaten heeft enig medisch of psychologisch attest bij te brengen waaruit kan blijken dat zijn geheugen of oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen die raken aan de kern van zijn relaas, zoals de ontvangst van de eerste dreigbrief, de moord op zijn oom en zijn vertrek uit Afghanistan, in de tijd te situeren (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19, 21, 22-23). Verzoeker had aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud niets inhoudelijks toe te voegen aan zijn verklaringen. Gevraagd of hij alle vragen had verstaan, antwoordde verzoeker dat hij een groot deel van de vragen had verstaan maar dat er misschien vragen waren die hij niet had verstaan en vroeg hij om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker na ontvangst van deze kopie het CGVS nog opmerkingen heeft bezorgd, zodat hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Er was tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij veertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan en hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zestien jaar oud was. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de adjunct-commissaris zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals *supra* reeds uiteengezet. Verder toont verzoeker met zijn theoretisch betoog over het hoger belang van het kind niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Een schending aan van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de adjunct-commissaris zich beperkt heeft tot een plausibiliteitsbeoordeling die enkel en alleen berust op zijn verwachtingen en op zijn veronderstellingen over wat ‘normaal gedrag’ is voor de taliban. De Raad wijst erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. In de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing wordt op concrete en objectieve wijze vastgesteld dat (i) verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande zijn eigen identiteit heeft voorgelegd, waardoor hij zijn familieband met de personen wiens werkzaamheden geleid zouden hebben tot de voorgehouden problemen met de taliban niet aantoot, dat (ii) de door verzoeker voorgelegde documenten waarmee hij zijn vaders en broers werkzaamheden voor de voormalige overheid wenst te staven evenmin een familieband kunnen aantonen en bovendien een beperkte bewijswaarde hebben, om redenen die in de bestreden beslissing concreet worden toegelicht, dat (iii) verzoeker geen tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd van de problemen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot zijn vertrek uit Afghanistan en hij hierover vage, ondoorleefde en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt, en dat (iv) aan de waarachtigheid van verzoekers relaas verder afbreuk wordt gedaan door zijn totale onwetendheid omtrent de verdere evolutie van zijn problemen en het lot van zijn familie in Afghanistan. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met, of onvoldoende belang zou hebben gehecht aan, de door hem neergelegde documenten. De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het CGVS en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen originele Afghaanse documenten heeft voorgelegd doch louter fotokopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, en dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). Verzoeker betwist verder niet dat de door hem voorgelegde documenten, foto's en videofragmenten niet toelaten enige familieband vast te stellen met de personen op wie zij betrekking hebben en dat zij bovendien geen bewijs vormen van de vervolgingsfeiten waarop hij zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept. Gelet op hun inhoud en relatieve bewijswaarde, kunnen de door verzoeker neergelegde stukken dan ook niet volstaan om zonder meer geloof te hechten aan de relevante elementen van zijn relaas. Bijgevolg diende te worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet het geval is. Verzoeker betwist voorts niet dat het door hem neergelegde Belgische medische attest, dat betrekking heeft op een maagonderzoek dat hij onderging in België, geen uitstaans heeft met zijn situatie in Afghanistan en derhalve geen ander licht kan werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). Wat betreft de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waaruit verzoeker in dit verband citeert, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn vader in werkelijkheid over nog veel meer werkdocumenten beschikte maar hij deze ook heeft verbrand en dat de documenten die hij heeft neergelegd de weinige zijn die overblijven, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet kan verklaren waarom zijn vader de dreigbrieven van de taliban, zijnde de enige tastbare bewijzen van zijn voorgehouden problemen die verzoeker had kunnen voorleggen, zou hebben verbrand uit schrik voor de taliban, terwijl zij *nota bene* van de taliban zelf afkomstig zouden zijn geweest (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22).

Waar verzoeker aangeeft verbaasd te zijn dat de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan zijn familieband met medewerkers van de voormalige overheid en dat hij hier niet mee geconfronteerd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud "*waardoor hij zelfs niet heeft kunnen proberen verwerende partij van het tegendeel te overtuigen*", merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling de adjunct-commissaris verplicht om de verzoeker om internationale bescherming vooraf attent te maken op of te confronteren met de voor deze verzoeker nadelige elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van dit motief en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren. Verzoeker brengt evenwel geen elementen of argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij familie is van de personen wiens werkzaamheden voor de voormalige overheid aanleiding zouden hebben gegeven tot problemen met de taliban en op wie de door hem voorgelegde documenten en foto's betrekking hebben.

Verzoeker maakt verder op geen enkele wijze aannemelijk dat waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud spontaan en uitdrukkelijk verklaarde dat het goed gaat met zijn ouders, zijn tante en zijn neven die nog in Afghanistan wonen "*dit altijd het standaard antwoord is, met name 'dat het goed gaat', meestal meteen gevolgd met 'en met jou'?*". Dit zou als een standaardantwoord kunnen worden geïnterpreteerd indien de vraag betrekking zou hebben gehad op verzoeker zelf doch niet *in casu*, waar werd geïnformeerd naar de

toestand van verzoekers familie in Afghanistan. Dit antwoord is hoegenaamd niet verenigbaar met verzoekers bewering als zou hij geen idee hebben of de taliban zijn familie na zijn vertrek nog problemen bezorgden omdat zijn vader hierover niet zou willen praten met hem.

Waar verzoeker opmerkt "*dat iedereen vertrokken is uit Afghanistan*" en dat hij er behalve zijn vader, die ondertussen redelijk op leeftijd en ziek is, niet meer over een gezinshoofd beschikt als hij zou moeten terugkeren, toont hij vooreerst niet *in concreto* aan dat zijn vader, die op heden in hetzelfde dorp is blijven wonen, omwille van zijn leeftijd of gezondheidstoestand niet langer als gezinshoofd kan functioneren. Bovendien kan, gelet op het geheel van de hoger aangehaalde pertinente motieven, geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en derhalve evenmin aan de bewering als zou zijn oom door de taliban zijn vermoord. Logischerwijze kan evenmin worden aangenomen dat zijn broer Sh., die voor het Afghaans nationaal leger zou hebben gewerkt, persoonlijk door de taliban werd bedreigd en om die reden Afghanistan diende te ontvluchten, noch dat twee andere broers van verzoeker er eerder zouden vertrokken zijn omwille van de door hem aangehaalde problemen.

Verzoeker kan tot slot niet worden bijgetreden waar hij van mening is dat de vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS hem meteen gesteld werden "*vanuit een ongeloofwaardigheidsperspectief*". Hij verwijst in dit verband naar de opmerkingen van zijn advocaat aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud over het verloop ervan. Zo uitte zijn advocaat kritiek op het feit dat de *protection officer* de naam wilde weten van verzoekers vriendinnetje en dit ten aanzien van verzoeker als volgt verantwoordde: "*Ik wil weten of je spreekt over iemand die bestaat*" (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Volgens verzoeker is dit niet de houding die een asielinstantie dient aan te nemen ten aanzien van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming. De Raad wijst er evenwel op dat het de *protection officer* toekomt om middels gerichte vragen na te gaan of verzoeker de waarheid spreekt, en dit met betrekking tot de verschillende aspecten van zijn relaas en vrees. Het kan de *protection officer* dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij of zij dit legitieme doel van zijn of haar vraagstelling aan verzoeker kenbaar maakt wanneer die daarnaar vraagt. Wat betreft de kritiek dat de adjunct-commissaris totaal geen waarde zou hechten aan het feit dat verzoeker een vriendin had of relaties aangaat met meisjes en zich niet ernstig heeft geëngageerd om samen met verzoeker na te gaan wat zijn vrees als terugkeerder uit het Westen precies inhoudt, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover *infra* wordt uiteengezet. Verder kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat de *protection officer* verzoeker de schuld zou hebben gegeven van het feit dat zijn moeder en zussen nog gevaar zouden lopen in Afghanistan, zoals zijn advocaat na afloop opmerkte. Aangezien verzoeker zelf aangaf dat iedereen van zijn familie uit Afghanistan vertrokken is en er niemand meer is om te worden vermoord door de taliban, kan het de *protection officer* niet ten kwade worden geduid dat hij of zij verzoeker er terecht op wijst dat volgens zijn verklaringen zijn ouders, tante en zussen nog in Afghanistan zijn. Enige intentie "*om aan verzoeker de schrik in te spreken dat hij eigenlijk ook moet lopen piekeren over de achtergebleven familie*" kan hieruit niet blijken (*ibid.*, p. 25). Uit voormelde door verzoekers advocaat aangebrachte elementen kan derhalve niet blijken dat het CGVS vooringenomen zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit en neutraliteit.

Verzoekers advocaat haalde aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog aan dat moest verzoeker naar Afghanistan moeten terugkeren, hij dat zou doen als iemand van het Westen en met vele linken met de voormalige overheid. Zijn advocaat wees erop dat verzoeker een minderjarige is die al twee jaar weg is uit Afghanistan en in België vormende jaren doorbrengt. Verzoeker zou zelf niet kunnen inschatten welk risico hij loopt en zich pas bij terugkeer naar Afghanistan realiseren dat hij veranderd is en geen voeling meer heeft met de maatschappij (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29).

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur,

waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden

beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en stelt dat het van hem niet kan worden verwacht om nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de taliban cruciaal zijn en dat het de verantwoordelijkheid is van het CGVS om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met hem in kaart te brengen. Hij wijst tevens op de mogelijkheid van het CGVS om in een dergelijke situatie het risico te onderzoeken, door hem specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door hem uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwarend kan zijn en welke apps, beelden en informatie ernstige problemen kunnen opleveren bij onderzoek door de taliban. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Hoewel hem hierover initieel geen specifieke vragen werden gesteld, belette dit verzoeker en zijn voogd niet om daarover de verklaringen af te leggen die zij nuttig achtten. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de adjunct-commissaris verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België heeft onderzocht:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUACOIRReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school geweest te zijn in Afghanistan, wekelijks naar de moskee te gaan en cricket te hebben gespeeld. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Ondanks het feit dat verzoeker veertien jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Afghanistan omstreeks juni of juli 2021 verliet (AD, stuk 7, 'DVZ', verklaring DVZ, vragen 4, 10 en 33), en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden zestien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, 'DVZ', verklaring betreffende procedure) en kan in deze taal lezen en schrijven (*ibid.*, vraag 11). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan drie jaar naar school ging en dat hij soms naar de moskee ging om les te krijgen van de imam (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7; stuk 7, 'DVZ', verklaring DVZ, vraag 11). Nu zijn verklaringen over de problemen die hij en zijn beweerd familie in Afghanistan zouden hebben ervaren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, broer en oom en waarbij zijn oom door de taliban zou zijn vermoord en zijn broer het land zou hebben verlaten, niet geloofwaardig zijn (zie *supra*), kan verder worden aangenomen dat zijn oom en broer, behalve zijn ouders en zussen, nog deel uitmaken van zijn netwerk in Afghanistan. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn ouders en zussen in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12), zodat er, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pasjtoen-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen al meer dan twee jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift en aanvullende nota op dat hij al vlot Nederlands spreekt en in België naar school gaat, waar hij hard zijn best doet en onder meer de vakken elektriciteit en automechanica volgt, ter staving waarvan hij een schoolattest bijbrengt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Hij geeft aan dat hij graag elektricien wil worden (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Hij licht verder toe dat zijn school deel uitmaakt van de scholengemeenschap van het katholiek onderwijs en dat hij dus ook godsdienstles krijgt. Verzoeker geeft verder aan dat hij tijdens de zomervakantie in de brouwerij van Westmalle heeft gewerkt (aanvullende nota verzoeker, stuk 4) en dat hij na afloop bier kreeg als cadeau, waar hij van gedronken heeft, zoals ook kan worden gelezen in het bijgebrachte evolutieverslag van verzoekers leefgroep (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Verzoeker stelt dat dit niet geweten is door andere Afghanen omdat dit sterk afgekeurd wordt en hier zware straffen op staan in het Afghanistan onder de taliban. Verzoeker geeft aan dat hij nu tijdens het weekend in een Thais restaurant werkt (aanvullende

nota verzoeker, stuk 5), waar hij in de keuken staat en met verschillende gerechten, waaronder ook 'onrein' vlees, in aanraking komt, doch dit zou voor hem geen probleem vormen. Verzoeker wijst er tevens op dat hij zowel met jongens als meisjes omgaat en dit heel normaal vindt, alsook dat hij een heel diverse vriendengroep heeft waarbij hij zich thuis voelt. De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in België school loopt, al goed Nederlands spreekt, in de vakanties en tijdens het weekend werkt, omgaat met zowel meisjes als jongens en over een diverse vriendengroep beschikt weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn school, zijn werk, het in enige mate beheersen van een landstaal en zijn sociale contacten met zowel jongens als meisjes bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit het feit dat hij in zijn vrije tijd MMA-lessen volgt, ter staving waarvan hij een attest bijbrengt (aanvullende nota verzoeker, stuk 6), noch uit de loutere omstandigheid dat hij op een katholieke school godsdienstles heeft gevolgd. Uit niets kan blijken – en verzoeker voert ook niet aan – dat hij zich bekeerd heeft en niet meer het islamitische geloof aanhangt. Ook het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling in contact is gekomen met alcohol en vlees dat niet halal is en zijn bewering dat hij af en toe eens bier drinkt volstaan op zich niet om te besluiten dat hij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verder kan niet worden aangenomen dat men hier in Afghanistan van op de hoogte is en verzoeker hierdoor problemen zou kunnen krijgen bij terugkeer, temeer daar hij zelf aangeeft dat andere Afghanen niet weten dat hij al bier gedronken heeft.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een tijdje geleden een amoureuze relatie zou hebben gehad met een Marokkaans meisje, zoals door hem ook werd meegedeeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan verder niet afdoende blijken dat hij daardoor is blootgesteld aan westerse waarden en normen en een fundamenteel andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker op basis van deze voorbije relatie een vervolgingsvrees in Afghanistan zou dienen te koesteren, te meer verzoeker met zijn betoog bovendien niet aantoont dat iemand, laat staan de taliban, in zijn land van herkomst op de hoogte zou zijn van deze relatie. Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees wegens zijn relatie of wegens een andere kijk op buitenhuwelijkse relaties. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om de elementen die ten grondslag liggen aan zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te brengen.

Door verder in zijn verzoekschrift louter te poneren dat zijn verblijf in Europa ook kan blijken uit zijn houding, telefooninhoud, kapsel, accent of zijn moeilijkheden om zich aan te passen, zonder dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties, tewerkstelling en sportactiviteiten, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker geeft verder aan dat hij te kampen heeft met stress, zoals ook kan worden gelezen in het evolutieverlag van zijn leefgroep (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) en dat hij, om zijn verdriet te

verwerken, af en toe deelneemt aan een groepsgebesprek met een psycholoog. *In casu* liggen evenwel geen stukken voor waaruit blijkt dat in hoofde van verzoeker psychische problemen werden vastgesteld. Waar op zich niet wordt betwist dat verzoeker met stress kampt en zijn familie mist, waardoor hij zich soms terugtrekt op zijn kamer, kan niet worden aangenomen dat hij hierdoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen of dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving of de taliban zal komen. Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker – zowel tijdens de administratieve procedure als tijdens de onderhavige beroepsprocedure – geen melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, zijn familie en/of de samenleving omwille van psychologische problemen.

Waar in voormeld evolutieverslag van zijn leefgroep kan worden gelezen dat verzoeker het als positief ervaart dat er op zijn nieuwe school veel minder Afghaanse jongeren zijn dan op de school waar hij eerst les volgde maar dat hij het jammer vindt dat er op zijn nieuwe school geen meisjes zijn (aanvullende nota verzoeker, stuk 3), blijkt in hoofde van verzoeker weliswaar een wil om te integreren doch dit duidt er in de huidige stand van zaken niet op dat verzoeker dermate verankerd is in de Belgische samenleving dat hij geen of weinig voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en er niet meer zou kunnen aarden bij terugkeer.

In zoverre verzoeker betoogt dat het risico bij terugkeer in zijn hoofde dient te worden beoordeeld in combinatie met het gegeven dat zijn vader, broer en oom deel uitmaakten van de vorige overheid, dient te worden herhaald dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn familieband met deze personen aan te tonen en dat het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een medewerker van de voormalige overheid hoe dan ook onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Zoals *supra* reeds uiteengezet, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten in Afghanistan en maakt verzoeker verder niet *in concreto* aannemelijk dat hij of andere familieleden op heden door de taliban zouden worden gevisieerd en vervolgd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, broer en oom, voor zover aan de beweerde familieband met deze personen enig geloof zou kunnen worden gehecht.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, onder verwijzing naar stukken 3, 4 en 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade, waaromtrent hij in zijn aanvullende nota verwijst naar briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam

werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar enkel Pasjtoenen wonen, waar ISKP historisch gezien steeds sterk stond, na de machtsovername door de taliban in het algemeen een heropleving maakte en thans zeer actief zou zijn en waar er sprake zou zijn van een “diepgewortelde salafistische ideologie”, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een zestienjarige jongeman die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan drie jaar naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, broer en oom in dienst van de voormalige Afgaanse overheid en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij “als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.6, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA,

“*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 30 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende

nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT